

**SUPER
HEROIS**

de **ROBERTO SANTIAGO**

ELS ONZE

EL PORTER AMB ELS BRAÇOS MÉS LLARGS DEL MÓN

ELS ONZE

EL PORTER AMB ELS BRAÇOS MÉS LLARGS DEL MÓN

ROBERTO SANTIAGO

Il·lustrat per Nacho Velmar

Estrella Polar

Títol original: *Los Once. El portero con los brazos más largos del mundo*

© del text: Roberto Santiago, 2022

© de les il·lustracions: Ignacio Velasco Marugán, 2022

© de la traducció: Lara Estany, 2022

© Edicions 62, S. A. Estrella Polar, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

Primera edició: març del 2022

ISBN: 978-84-1389-210-8

Dipòsit legal: B. 2.079-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Avanço per la banda amb la pilota als peus.

Sento el brogit de la grada al meu pas.

Corro amb totes les meves forces.

No soc el més ràpid de l'equip.

Aquest tipus de jugades no són la meva especialitat.

Però ho he d'aconseguir.

Com sigui.

Arribar fins a la línia de fons i penjar la pilota a l'àrea.

Es tracta de la nostra última oportunitat, el partit està a punt d'acabar.

Els meus companys confien en mi.

Necessitem marcar un gol.

—Vinga, Gripau!

—Som-hi, Gripau!

—Corre, Gripau!

El Gripau soc jo.

Bé, en realitat em dic Ramon Grimau.

Però tothom em diu Gripau.

Per culpa del meu cognom, pels meus ulls sortints i també per altres coses que ja aniré explicant.

Els que criden a la grada són el meu pare, el meu germà petit i el senyor Ruiz, els únics aficionats del poble que han pogut venir a donar-nos suport.

Tots tres es posen drets i exclamen:

—Gripaaaaaaaaaaaau! Gripaaaaaaaaaaaaaaaaau!

Una defensa rival amb cara de males puces surt a tallar-me el pas.

És la número 4.

Corre directa cap a mi.

Sembla disposada a tot perquè no passi.

Porto la pilota enganxada al peu esquerre.

La número 4 es llança a terra amb les cames per endavant.

Al seu pas, deixa dos solcs marcats a la gespa.
Si em clava els tacs de les botes, pot ser que em provoqui
una lesió greu.
No sembla que li importi gaire.
La seva única preocupació és prendre'm la pilota.
La resta li és igual.
Faig un salt increïble.
Intento passar-li per sobre.
La defensa aixeca encara més les plantes dels peus.
Noto com els tacs em freguen el turmell.
Faig un esforç per encongir-me.
Tot passa en dècimes de segon.
Fa l'efecte que tots dos volem a càmera lenta.
És una entrada kamikaze.
Em clava un cop.
Em tremola el turmell.
Però no m'ha enxampat de ple.
Només m'ha tocat de passada.
Li passo per sobre!
Aterro.
I continuo endavant, controlant la pilota.
De la inèrcia, la número 4 s'encasta contra una reixa metàl·
lica que rodeja el camp.
PA-TA-PAM!

—Viscaaaaaaa, el Tete Gripau és el millor! —crida el meu germà.

El públic es posa dret.

L'expectació és total.

Continuo corrent, enganxat a la línia de banda.

Enfilo els últims metres del camp.

Veig els meus companys a l'àrea.

Preparats per rematar.

Allà hi ha la Rut, la davantera centre de l'Estrella Polar.

I el Jon, l'extrem esquerre.

I el Milton, el nostre central, especialista en remats de cap.

Amb altres jugadors de l'equip, que han pujat a la desesperada per provar d'atrapar la pilota.

Intenten desmarcar-se.

Es preparen per rebre la passada que estic a punt de fer.

M'espero fins al final.

No em cobreix ningú.

Ho aconseguiré.

Com sigui.

Si no marquem, perdrem el partit.

Tot l'esforç immens d'aquests últims dies no haurà valgut per a res.

I el més greu:

Si no marquem...

A veure com ho dic...
Si no fem un gol...
Una bomba ens esclatarà sota els peus!
El camp saltarà pels aires!
Ho repetiré per si algú no ho ha entès:
Si no marquem en aquesta jugada...
ESCLATARÀ UNA BOMBA!
Sé que pot semblar estrany.
Molt estrany.
Estranyíssim.
Tant de bo m'ho hagués inventat.
Però és la veritat.
Ara no tinc temps d'explicar-ho.
Necessito concentrar-me.
—Centra d'una vegada, Gripau! —crida la Rut.

Ha abandonat la porteria i em demana la pilota!
El Pello és un porter molt especial.
No només perquè sempre porta posada una gorra que no es treu ni per menjar.
És una mica poruc.
Quan els rivals disparen molt fort, s'aparta.
No és el més àgil del món.
En algun partit ens han acabat apallissant per culpa seva.
Però en aquest torneig s'ha transformat.
Sembla un altre.
Ha fet unes parades espectaculars.
Gràcies a ell hem guanyat partits impossibles.
I ara, a l'instant decisiu, puja a rematar.
Si marca el gol definitiu, serà el gran heroi de l'equip i del partit i del torneig. Molts ja parlen de la llegenda del porter invencible.
—Compte! —m'adverteix la Berta, la nostra capitana.
Ara és la número 9 de l'equip rival qui ve a atacar-me.
Porta els cabells rapats.
La mirada fixa a la pilota.
Rabiosa.
Sap que aquesta és la jugada decisiva.
És molt més ràpida que jo.
Si m'enganxa, aquest cop no me n'escaparé.

O xuto ja o perdré l'última oportunitat del partit.

Tic-tac, tic-tac, tic-tac, tic-tac, tic-tac, tic-tac, tic-tac.

No sé si és la bomba o el batec del meu cor.

Tremolo.

—Aquíiiiiiiiiiiiiiiiiiiii! —crida el Pello, entrant a l'àrea amb decisió i aixecant la mà.

Premo els punys.

Tanco els ulls.

I just, però just una mil·lèsima abans que la número 9 xoqui contra mi...

Faig una puntada a la pilota.

